RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 92.925 van 1 februari 2001
in de zaak A. 73.184/XIV-401.

In zake : XXX
wonende te 1070 ANDERLECHT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Oekraïense nationaliteit, op 7 februari 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 5 december 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VAN CRAEN die, loco Advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens in de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Oekraïense nationaliteit, komt op 11 december 1993 in het Rijk aan en vraagt op 14 december 1993 om erkenning inde hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 19 september 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

> "(...)
> L'intéressé, de nationalité ukrainienne, serait arrivé en Belgique par avion, le 11 décembre 1993, muni de son passeport international. Il a demandé le statut de réfugié le 14 décembre 1993.

Selon ses déclarations à l'audition, l'intéressé serait compositeur de musique. Après avoir enseigné la musique durant deux ans, il aurait rejoint, en 1961, l'Union des Compositeurs, et aurait, dans ce cadre, composé des musiques pour le cinéma, le théâtre et la radio. A plusieurs reprises, vu sa renommée, le requérant se serait vu proposer de devenir membre du KGB, ce qu'il aurait, à chaque fois, refusé. Il aurait, en outre, refusé d'écrire des oeuvres musicales destinées à servir l'idéologie du pays. Les commandes que lui auraient faites la radio, le cinéma et le théâtre auraient, en conséquence, cessé en 1975. L'intéressé aurait continué à travailler en collaboration avec le Ministère de la Culture jusqu'à ce qu'il s'oppose à l'idéologie qui s'en dégageait.

En 1986, l'intéressé aurait été suivi dans les lieux publics par des inconnus et il aurait commencé à ressentir des douleurs aux jambes et aux reins.

Entre 1987 et 1991 (sans plus de précisions), le requérant aurait alors déposé une plainte écrite au Comité Central du Parti Communiste pour tentative d'irradiation à l'aide de machines dissimulées dans des sacs portés par lesdits inconnus. Il aurait alors refusé, à deux reprises, de se présenter au Comité exécutif, car il ne s'était pas adressé à cette instance qu'il qualifie d'inférieure. Ce refus serait demeuré sans suite.

En 1989, l'intéressé serait devenu aveugle suite aux irradiations persistantes provoquées - selon lui - par une substance fixée sur sa table de travail.

Incorporé dans une délégation culturelle ukrainienne, grâce au Ministre de la Culture de l'époque (une ancienne collègue de travail - actrice de théâtre), le requérant aurait séjourné en Autriche, du 19 avril au 10 mai 1992, où il aurait été opéré de la cataracte. Il aurait retrouvé la vue trois ans plus tard, en 1992.

Du 30 décembre 1992 au 4 janvier 1993, l'intéressé aurait - sur invitation de l'Union des Compositeurs - séjourné à Amsterdam pour assister à la représentation musicale d'une de ses symphonies.

De retour en Ukraine, l'intéressé aurait à nouveau connu des problèmes oculaires qui résulteraient toujours d'irradiation. Il aurait également été ignoré de l'Union des Compositeurs d'Ukraine et il aurait persisté dans son refus d'écrire et de proposer au Ministère de la Culture des oeuvres destinées à servir l'idéologie du pays.

En décembre 1993, l'intéressé aurait reçu une invitation de l'Ambassade d'Ukraine à Bruxelles pour participer à des échanges culturels avec la Belgique.

Le 10 décembre 1993, l'intéressé aurait, par ce biais, quitté l'Ukraine et il serait arrivé en Belgique le lendemain, où il aurait finalement demandé l'asile.

Force est de constater que le requérant parle d'atteintes à son intégrité physique (irradiation entraînant une cécité et des douleurs aux jambes et aux reins) résultant du fait que le KGB utiliserait des engins "manipulateurs de fréquence" et des substances auxquels il aurait été exposé à son insu. Aucun élément du dossier ne permet toutefois d'établir l'existence d'un lien de causalité entre les maux qu'il aurait subis et les "poursuites" dont il prétend avoir été la victime. De même, le requérant n'établit pas que lesdits maux seraient la conséquence d'une irradiation, les médecins ignorant eux-mêmes la cause de certains de ceux-ci.

D'autre part, le requérant, qui se déclare persécuté parce qu'il refuse de servir l'idéologie de son pays au moyen de ses oeuvres musicales, est personnellement invité par l'Ambassade d'Ukraine à Bruxelles pour participer à des échanges culturels entre la Belgique et l'Ukraine. Cette attitude de l'Ambassade n'est pas compatible avec une prétendue persécution menée par les autorités à l'encontre d'une personne refusant de servir l'idéologie du pays.

De plus, alors qu'il aurait subi des atteintes à son intégrité physique graves ayant entraîné sa cécité, l'intéressé aurait réintégré volontairement l'Ukraine en mai 1992 et en janvier 1993, après deux séjours à l'étranger. Une telle attitude ainsi que le pen d'empressement à quitter le pays est incompatible avec l'existence, dans le chef de l'intéressé, d'une crainte actuelle et fondée de persécution au sens de la Convention de Genève du 28 juillet 1951.

Enfin, le requérant ne fait état d'aucune mesure particulière prise à son encontre par les autorités ukrainiennes (mais bien de simples présomptions) qui serait assimilable à une telle persécution.

Les documents remis par l'intéressé - lettre de l'Ambassade d'Ukraine, lettre adressée au Ministre de la Culture, attestations de soins post-opératoires, lettre du Consulat Général de RFA, carte de membre de la société ukrainienne des aveugles - ne permettent pas davantage d'établir l'existence d'une telle crainte.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève précitée.

(...).".

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 30 september 1996 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Bij gezamenlijke beslissing van de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie wordt de behandeling van dit beroep aan de Nederlandse kamers toegewezen.

1.5. Op 5 december 1996 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt bevestigd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

> "Overwegende dat appellant in zijn verzoekschrift tot beroep niet betwist dat het door hem eerder gegeven feitenrelaas goed werd weergegeven; dat hij daarin beschouwingen weergeeft over zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 juni 1996 die niet kunnen aanzien worden als feiten of middelen waarmee de in de bestreden beslissing aangehouden redenering en motivering kan weerlegd worden;
>
> Overwegende dat appellant stelt dat zijn voornaamste motief om zich vluchteling te verklaren was dat hij in de onmogelijkheid vertoefde om nog in zijn land te werken tengevolge van de er bestaande verschillende vormen van terreur; dat hij verzaakt had om de ideologie te dienen van de er in democraten herschilderde communisten en mee te werken; dat hij ingevolge ernstige gezichtsstoornissen voortijdig op invaliditeitspensioen moest en dat zijn creatief leven als componist onderbroken was; dat een eventuele terugkeer naar zijn land een ten gronde richten van zijn werken zou betekenen;
>
> Overwegende dat appellant zegt dat hij als componist dagelijks en zelfs 's nachts werkte zonder interesse voor het dagdagelijkse leven zoals zich dat buiten afspeelde en schreef zelf dat hij niet te lijden had vanwege de Oekraïense

autoriteiten maar dat deze te weinig deden om te beletten dat ongewensten er geterroriseerd werden;

Overwegende dat appellant niet ontkent dat hij vanwege de autoriteiten van zijn land geen moeilijkheden ondervond om het land te verlaten; dat hij alhier op volkomen legale wijze toekwam omdat hij door zijn land als een soort cultureel ambassadeur voor dat land werd uitgestuurd in het kader van een culturele uitwisseling;

Overwegende dat appellant er in beroep opnieuw niet in slaagt om een gegronde vrees geloofwaardig te maken die hij zou moeten koesteren omdat hij als burger van zijn land er geen normale persoonlijke bescherming kan bekomen vanwege de autoriteiten of dat deze bescherming er hem systematisch wordt ontzegd omwille van één der in de ingeroepen Conventie weerhouden criteria;

Overwegende dat ook na heronderzoek van zijn beroep moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellant passende besluit was gekomen omdat de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met datgene wat over zijn land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, paragraaf A, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. <u>Over de gegrondheid van het beroep</u>.

2.1.1. Overwegende dat het eerste middel als volgt wordt geformuleerd :

"Het eerste middel steunt op de overschrijding van macht, de schending van art. 1 A 2) van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève en de schending van artikel 52 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

doordat de Vaste Beroepscommissie beslist heeft dat de gerelateerde feiten, in zovere ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met datgene wat over zijn land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie, niet kunnen geïnterpreteerd

worden als een bewijs dat verzoeker zich in het geval bevindt van art. 1, §1, al.2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, en dit zonder een expertiseaanvraag in te willigen, dat zou kunnen hebben bevestigd dat de beweerde mishandelingen wel degelijk kunstmatig veroorzaakt werden door een kwaadwillige overheid;

terwijl 1/ verzoeker in zijn feitenrelaas beweert dat hij in zijn land wegens zijn politieke overtuiging en zijn weigering de ideologie te dienen van de in democraten herschilderde communisten vervolgd en mishandeld wordt, namelijk door het gebruiken van radioactieve stralingen;
2/ dat de door verzoeker geleden schade (nierenklachten verlies van zijn boventanden en ernstige gezichtstoornissen) niet betwist worden;
3/ dat verzoeker vermoed wordt de waarheid te zeggen zolang het tegengestelde niet aangetoond wordt;
4/ dat verzoeker, ten einde de geloofwaardigheid van zijn beweringen te laten bevestigen, gevraagd heeft dat een expertise de kunstmatige oorzaak van zijn ziekten vaststelt;
5/ dat één van de in het dossier toegevoegde stukken de kunstmatigheid van de oorzaak van deze ziekten bevestigt en uitdrukkelijk allusie doet op stralingen";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierin antwoordt dat de Raad van State als administratieve cassatierechter zich niet in de plaats mag stellen van de feitenrechter wanneer deze zijn beoordelingsbevoegdheid uitoefent en dat verzoeker zich ertoe beperkt de beoordeling door de Vaste Beroepscommissie van de feitelijke toedracht van de zaak te betwisten;

2.1.3.

Overwegende dat verzoeker repliceert dat de Vaste Beroepscommissie haar macht heeft overschreden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door zijn vraag om een deskundigenonderzoek naar de oorzaak van zijn toch wel merkwaardige lichamelijke klachten niet in te willigen;

2.1.4. Overwegende dat de schending van artikel 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 in deze niet dienstig wordt ingeroepen, nu door de Vaste Beroepscommissie niet over de ontvankelijkheid, maar over de gegrondheid van verzoekers asielaanvraag uitspraak werd gedaan; dat noch het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, noch enige wettelijke bepaling de Vaste Beroepscommissie verplicht een deskundige aan te stellen teneinde de voorgehouden oorzaak van de letsels van een vreemdeling na te gaan; dat dit rechtscollege vrij oordeelt over de noodzaak en het nut van dergelijke onderzoeksmaatregel; dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat voor de Vaste Beroepscommissie op een deskundig onderzoek werd aangedrongen; dat noch de beroepsakte, noch het verslag van de zitting melding maken van zo'n verzoek; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel als volgt wordt geformuleerd :

> "Het tweede middel steunt op de schending van art. 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
> a. eerste deel :
> doordat de Vaste Beroepscommissie haar weigeringsbeslissing steunt op het feit dat verzoeker gezegd heeft dat hij als componist dagelijks en zelfs 's nachts werkte zonder interesse voor het dagdagelijkse leven en zelf schreef dat hij niet te lijden had vanwege de Oekraiense overheid maar dat deze te weinig deden om te beletten dat "persona non grata" er geterroriseerd werden;
> terwijl uit het dossier integendeel blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk heeft gezegd dat het waanzin was hulp te vragen aan de overheid aangezien alle terreurmiddelen tegen hem gericht werden door deze overheid;

b. tweede deel :

doordat de Vaste Beroepscommissie zijn beslissing steunt op het feit dat verzoeker geen moeilijkheden heeft ondervonden om zijn land te verlaten en dat hij alhier op volkomen legale wijze toekwam omdat hij door zijn land als een soort cultureel ambassadeur voor dat land werd uitgestuurd in het kader van een culturele uitwisseling;

terwijl uit het dossier integendeel blijkt dat verzoeker zelf heeft uitgelegd dat hij door zijn persoonlijke kennissen de gelegenheid had gekregen in België te komen dank zij een opgebouwde alibi (culturele delegatie);

(...);

c. derde deel :

doordat de Vaste Beroepscommissie aan verzoeker verwijt dat de gerelateerde feiten niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat hij aan de voorwaarde beantwoordt om als vluchteling erkend te worden, zonder uit te leggen in welke mate en waarom, volgens de Vaste Beroepscommissie, hij aan voormelde voorwaarden niet beantwoordt;

terwijl de Vaste Beroepscommissie ertoe gehouden is de motieven van haar beslissing uiteen te zetten.

d. vierde deel :

doordat de Vaste Beroepscommissie weigert het expertiseaanvraag van verzoeker in te willigen zonder uit te leggen waarom deze expertise overbodig is;

terwijl de Vaste Beroepscommissie op alle aanvragen moet antwoorden en de reden van weigering moet uiteenzetten";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert, wat het eerste en tweede onderdeel betreft : dat de aangehaalde motieven niet stroken met de door hem afgelegde verklaringen, wat het vierde onderdeel betreft : dat geenszins op zijn vraag om een deskundigenonderzoek wordt ingegaan.

2.2.4. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is op de beslissingen van een administratief rechtscollege, zoals de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat uit de motivering van de aangevochten uitspraak voldoende blijkt dat deze beslissing door volgende drie beweegredenen is ingegeven : 1) de verklaring van betrokkene als zou hij niet te lijden hebben vanwege de Oekraïense autoriteiten, 2) het feit dat hij zonder problemen op legale wijze zijn land is kunnen verlaten en 3) het feit dat hij erin niet is geslaagd op een geloofwaardige wijze aan te tonen dat hij geen normale persoonlijke bescherming van de autoriteiten van zijn land kon bekomen; dat de Vaste Beroepscommissie zodoende genoegzaam heeft aangegeven waarom verzoeker de erkenning inde hoedanigheid van vluchteling werd ontzegd (derde onderdeel); dat wat het eerste motief betreft, verzoeker ten onrechte betwist geen dusdanige verklaring te hebben afgelegd; dat in bijlage bij zijn beroepschrift hij immers schreef : "Je ne souffrais pas des autorités ukrainiennes. Les autorités n'empèchaient pas tout simplement aux kgbistes de terroriser des gens leur indésirables" (eerste onderdeel); dat de omstandigheid dat verzoeker slechts na aandringen en op voorspraak van enkele vooraanstaande kennissen naar België is kunnen komen, niet weg neemt dat de autoriteiten van zijn land uiteindelijk hebben ingestemd met zijn afvaardiging als culturele ambassadeur en hem op legale wijze voor korte tijd het land lieten verlaten, welke handelwijze moeilijk te verenigen valt met een systematische vervolging; dat zijn uitleg de geldigheid van het tweede motief niet aantast (tweede onderdeel); dat zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel gesteld, uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat verzoeker voor de Vaste Beroepscommissie

een deskundig onderzoek zou hebben gevorderd (vierde onderdeel); dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat het derde middel als volgt is geformuleerd :

> "Het derde middel steunt op de schending van art. 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de overschrijding van macht;
> doordat de aangewezen tolk niet voldoende de Oekraïense taal machtig was en de zaak toch niet uitgesteld werd ten einde een andere tolk aan te stellen;
> terwijl verzoeker recht heeft op een tolk die zijn taal voldoende machtig is en de Vaste Beroepscommissie daarover dient te waken";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een algemene bewering als zou de tolk de Oekraïense taal onvoldoende machtig zijn geweest niet volstaat, maar dat in concreto moet worden aangeduid waarin de verklaringen van verzoeker onjuist of onvolledig zouden zijn weergegeven;

2.3.3. Overwegende dat blijkens het verslag van de zitting verzoeker zich op de terechtzitting in het Oekraïens uitdrukte en hij er werd bijgestaan door een tolk Oekraïens-Nederlands; dat hoewel verzoeker over de mogelijkheid beschikte en om op een tolk naar keuze beroep te doen (zie oproepingsbrief dd. 7 november 1996), hij er voorkeur aangaf door het secretariaat van de beroepscommissie een tolk te doen oproepen (zie zijn brief dd. 20 november 1996); dat uit het verslag van de zitting niet kan worden afgeleid dat verzoeker op de terechtzitting in verband met de kennis door de tolk van zijn moedertaal enige opmerking heeft gemaakt, laat staan om uitstel heeft gevraagd om een andere tolk op te roepen; dat deze grief niet eerst voor de Raad van State kan worden aangevoerd, maar te

gelegener tijd voor de feitenrechter had moeten zijn opgeworpen; dat het derde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een februari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**